

Milá Ivanko,

Podle tvého přání jsem sepsala a posílám můj životopis.

Narodila jsem se v Prostějově 26.4.1914. Rodiče se tam usadili v r. 1913, kdy tam táta nastoupil jako profesor na reálce. Měli už 2 kluky, Stáňu nar. 1910 a Vojtu nar. 1912. Jak víš, v roce 1914 v červenci vypukla 1.světová válka a táta musel narukovat do tehdejší rakouské armády. Hned v počátečních bojích (protiruské armádě) byl od Rusů zraněn a zajat a umístěn v zajateckém táboře až za Uralem, na Sibiři, hlavně v Tomsku (** pozn. O.T.: nebo Omsku?). Ale tam se zajatci neměli zle, mohli si i vydělávat, např. učili na ruských školách, moc žádoucí byli sokolové, učili tělocvik. Táta ale neučil, byl už invalida. Zůstal na Sibiři až do roku 1918, přihlásil se do čs. Legií a s prvním transportem českých vojáků (jako invalida) jel sibiřskou magistrálou do Vladivostoku, pak přes moře do Ameriky (tam prý se američtí Češi velmi pěkně k našim vojákům chovali). Pak zase přes moře do Francie a konečně do naší nové ČSR. Čekali jsme ho u jeho mámy v Cetkovicích č. 60, bylo to v srpnu 1919 (tj. moji bratři a já s maminkou), pamatuji si, jak vešel do kuchyně a s ním jeden voják s kufrem. Pak ovšem se ukázaly všechny následky války. Máma musela na rok na léčení po španělské chřipce (* pozn. O.T. a po horečce omladnic, kterou onemocněla po pozdní interrupci), táta ve vojenských nemocnicích a tak my děti jsme byli skoro rok v ozdravovně v Luži u Vysokého Mýta. Až v roce 1920 jsme se konečně sešli celá rodina v Prostějově, ale táta musel brzy nastoupit do vojenské nemocnice v Olomouci. Pak už přestal chodit a v roce 1922 zemřel, je pochován na vojenském hřbitově.

Zůstali jsme v Prostějově, ale v roce 1929 jsme se přestěhovali do Brna do nového družstevního bytu a zůstali jsme jako rodina pohromadě. Stáňa vystudoval filosofickou fakultu a stal se středoškolským profesorem a brzy se oženil s kolegyní Blaženkou. Žili spolu dlouho, nakonec ve Vyškově. Děti neměli. Stáňa zemřel v roce 1992, Bláňa o pár let dřív. Bratr Vojta nastoupil rok po maturě v Brně na úřednické místo, oženil se s Růženkou a usadil se v jejich rodinném domku v Ostopovicích u Brna. Z jejich dvou dcer se starší usadila v Brně, mladší zahynula pod autem (***) pozn. O.T.: Růženka zahynula po autonehodě, při nárazu rychle jedoucího auta do neosvětleného sovětského transportéru v brněnské ulici na začátku září 1968. Pod koly auta zahynula zhruba o 13 let později její dcera Ivonka, která byla po smrti matky svěřena do péče její druhé babičky, která byla o hodně mladší, než Učňovi). Vojta s Růženkou zůstali ještě několik let v Ostopovicích, dožil se 79 let, byl dost dlouho vdovcem.

Musím ti ale napsat víc o mojí mamince. Jako školačka v Cetkovicích pěkně zpívala a řídící učitel ji vzal do sboru, který cvičil. Zpívali v kostele, na slavnostech, na pohřbech. Maminka si moc přála studovat – to tehdy u venkovských děvčat nebylo běžné – ale pomohli příbuzní a dostala se na učitelský ústav v klášteře „uršulinek“, tj. voršilek v Olomouci, kde studovaly dívky, které se hlásily, že budou „voršilkami“. Když jich nebyl plný počet, (v ročníku 20 Češek a 20 Němek), na zbylá místa se přijaly i dívky, které se do řádu nehlásily. Tak ve třídě bylo 20 Češek a 20 Němek, učitel vyložil novou látku v obou jazycích a zkoušel žákyně v jejich mateřském jazyce. Tak se maminka stala učitelkou a učila, hlavně na Hané (Hulín), 11 let, ale pak se vdala, tehdy vdaná už nesměla učit, ale dostala důchod. Jak máma žila jako vdaná a pak jako vdova, jsem Ti psala, a jak jsme se v roce 1929 přestěhovali do Brna. Já jsem po maturitě v r. 1932 studovala práva – tehdy mě moc zajímala politika, tehdy na gymnáziu všichni studenti sympatizovali s některou stranou a snažili se získávat nové členy. Na vysokých školách „aktivita“ pokračovala. Na právnické fakultě zvítězila a krátce po mém příchodu levice. Já jsem roku 1936 dokončila právnickou fakultu, ale dostala jsem stipendium na rok studia v Itálii. Nastoupila jsem na rok na právnickou fakultu v Římě. Tak jsem 1.XII.1936 přijela do Říma a chodila jsem na tamní právnickou fakultu a na fakultu

politických věd (jen pro srovnání se studiem u nás). Hlavně mne zajímaly sociální poměry u studentů, jejich životní úroveň byla daleko chudší, než u nás. Tam měla studentka zpravidla 1 šaty, v sobotu si je vyprala či vyčistila, v neděli vyžehlila a odpoledne šla na procházku, do muzejí apod., v neděli byl vstup volný. Sport, tělocvik? To pěstovaly jen výjimky. Spřátelila jsem se s mnohými, hlavně s Laurou de Paulis, dodnes si píšu s její dcerou Emanuelou.

Po návratu do Brna jsem hledala místo a nenašla jsem je v Brně, ale v Praze. Pomohlo mi, že jsem měla zkoušky z několika jazyků. A tak jsem 1.10.1937 nastoupila práci v Praze v právním oddělení Báňské a hutní společnosti, které patřilo asi 8 dolů, železářny aj. Od toho roku 1937 žiji trvale v Praze. *Chodila jsem do Ženské národní rady a tam jsem poznala JUDr Márinku Šlesingerovou, později vdanou za Dr Václava Suka, a Dr Edu Folkmannovou, která se vdala po Mnichovské smlouvě za Dra Ivana Matyse. Já jsem se vdala za Dra Vládu M. v lednu 1941, skončila jsem zaměstnání a ještě téhož roku jsem měla první dítě, Lidušku, pak koncem r. 1943 Olinku a 3 neděle před koncem války 11.4.1945 Jendu.*

Moje máma zůstala v Brně sama, já jsem velmi vítala její pomoc s dětmi a tak konečně se z Brna odstěhovala do Prahy k nám a žila s námi až do r. 1957, kdy zemřela. Též babička Matysová se ráda zabývala s našimi dětmi, bydleli jsme všichni na Letné, jako my s Vládou nyní. Děti se nám postupně po dostudování rozešly, nejdále Liduška do Písku.

Já jsem se k právníckému povolání už nevrátila a věnovala jsem se překladatelství, hlavně z ruštiny. Překládala jsem ráda, a mohla jsem pracovat doma i na Sloupu. Táta šel v roce 1972 do důchodu a velmi rád žil a pracoval na Sloupu, já také. Střídavě jsme byli v Praze a na Sloupu. Já jsem byla zvyklá už od dětství žít a pracovat na venkově u příbuzných, tak jsem byla na Sloupu ráda. V Praze jsem ve známých redakcích dostávala předklady nebo jsem dělala výtahy z nových publikací.

Ty ostatně můj způsob života s tátou znáš. Když by tě něco z mého života ještě zajímalo, pověz!